

MUHAFAZAKÂR KEMALİZM

Türkay Karakaş

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=554858971844542&id=100019613326524

‘Muhafazakâr Demokrat’ olarak sahneye çıkan muhafazakar siyasetçi akım daha sonra ‘muhafazakâr milliyetçi’ olarak varlığını sürdürdü. Şimdilerde ise söylemleri ‘muhafazakâr Kemalizm’e’ evirildi. İlke siyasetinden uzaklaşmış her pragmatist programlı siyasi hareketin kitlesel temayüllere göre niteliğini değiştirerek varlığını sürdürmeye çalışması son derece normal değişimlerdir. Önce kitleler mankutlaştırılarak siyaset erkiyle terbiye edilir.(derin güçlerin müdahalesiyle) Daha sonra kitle böyle istiyor diye söylemler kendiliğinden siyaset kurumunca revizyona tabi tutulur.

M. Kemal’de şartlara göre bazen hilafetçi, bazen Müslüman, bazen milliyetçi, bazen sosyalist ama her zaman batıcı ve modernist bir politika izlediği için herkesin onun pragmatist siyasi mücadelesinde kendine ait bir kesit keşfedip onu genelleştirmesi ve kendine mal etmesi hiçte zor olmamıştır.

Müslümanlar için ilk meclisin dualarla açılması, Balıkesir hutbesi, milliyetçiler için kafatası ölçümleri ve ezanın Türkçeleştirilmesi, sosyalistler için antiemperyalist konuşmaları, sosyalist parti kurdurması, Sovyetlerle olan ilişkileri Atatürk’ü kendilerinden göstermek için yetip de artan sebeplerdir.

Ama Atatürk’ün asıl önemli vasfı batıcılığıdır. O devirde yazının değişmesi, hilafetin kaldırılması, Avrupa’nın yaşam tarzına aykırı her davranış, kıyafet ve fikrin yasaklanması, medrese ve tekkelerin lağvı gibi benzeri ancak faşist ve sosyalist devrimlerde görülebilecek radikal kararlar alınmış ve topluma zorla uygulanmıştır. Başında kalpakla, hutbelerle seçilmiş vekillerle birinci meclis açanlar herkesi zorla susturup gücü ellerine geçirince atadıkları ikinci meclisi İngiliz melon şapkası ve redingotlarıyla açmışlardır.

Ülkemizde 20 yıl öncesinde kitlelere artık ümit vermeyen sönmüş Kemalizm anlayışı şimdilerde yeniden umut haline gelmiştir. Bunda AB eksenli politikaların, AB değer ölçülerinin ve yaşam tarzının toplumun her kesimince içselleştirilmesinin, yasalarının aynen kopya edilerek uygulanmasının, geleneksel kültür ve ahlakın modernist kültür ve ahlakla yer değiştirmesinin, post modernist yaşam tarzının özendirilip benimsetilmesinin, toplumun belli bir kesiminin aşırı zenginleşmesinin büyük rolü olmuştur.

Siyaset erki zaten çok partili hayata geçildiğinden itibaren topluma iki seçenek sunmuştur. Ya CHP tek parti devrinden kalan itiyatlarla daha katı, daha jakoben batıcılık, ya da sağcı muhafazakar partilerin daha liberal, daha özgürlükçü, geçmiş medeniyet değerlerini inkar etmeyen, dine daha müsamahakar batıcılığı.

İki taraf ta hedeflerinin aynı olmasına rağmen yöntem farklılıklarını kullanarak karşılıklı suçlamalarla taraftarlarını artırmaya saflarını sağlamlaştırmaya gayret etmişlerdir. Bir kayıkçı kavgasıyla toplumu simülasyonlarla (hatta kamplaştırarak) yönlendirmişlerdir.

Yöntemlerinin farklı olması toplumda sanki farklı seçeneklerle karşı karşıya olduğu hissi uyandırmıştır. Aslında CHP'nin yöntemi Avrupa'nın modernizm döneminden kalan katı ve radikal tavidir. Sağcı partilerin yöntemi ise yine Avrupa'da sonraki dönemde görülen post modernist devrin daha bireyci, özgürlük kavramını öne çıkaran, ezoterik dini anlayışı reddetmeyen yumuşak ve köklü değişimci tavidir. Zorlama, toplumun genelinde tepki ve içe kapanma oluştururken, kendine yakın ekiplerin uyguladığı köklü yumuşak değişim toplumda çok daha etkili olmuştur. Kurbağa deneyindeki gibi haşlanmış suya atınca sıçrayarak kendini dışarı atan kurbağalar soğuk suya konup alttan yavaş yavaş kaynatılınca haşlandıklarının farkında bile olamamışlardır.

Her iki yöntemin de 'sistemin hedeften sapmaması ve farklı milli akımları engellemek adına topluma dayatmak zorunda olduğu birleştirici, milliyetçi hisleri tatmin edecek resmi bir kültürlüğe ihtiyacı vardı'. Avrupalılaşmak siyasetinin örtülü ve yerli versiyonu olarak sunulan bu resmi kültürlük Kemalizm kültürlüğüydü. CHP'nin Kemalizmi radikal devrimci (daha tarihi gerçeklerle örtüşüyor), muhafazakâr sağcı partilerin Kemalizmi ise liberal, muhafazakâr, milliyetçi bir Kemalizmdi.

Bayrakla birleştirilerek sanki milliyetçi gibi takdim edilen, yasalarla tartışılmaz kılınan, beşikten mezara kadar tekrar edilerek mankutlaştırılmış nesillere benimsetilen bu kültürlük aslında öykünmecî, katilini sevdircî, gerçek milliliği ve dindarlığı bitirici simülatif bir gösteriden ibaretti. Ve bu garip simülasyon maalesef toplumda yerleşti.

Artık göl maya tutmuştur. Önce CHP Kemalizmiyle aydınlar değiştirilmiş ikinci kademe ise muhafazakâr sağcı iktidarlar vasıtasıyla (CHP sopasıyla korkutularak) toplum değiştirilmiştir. Senaryo çok başarılı redakte edilmiştir. Hatta sahnede rol alanlar yer yer kendilerini gerçekten oyun kurucu bile zannetmişlerdir.

Kemalizmin yeniden canlandırılması böylece gerçekleştirilmiştir. Her Sıkışan iktidar Alaeddin'in sihirli lambasından çıkan simülatif devî çağırarak zorunda kalmıştır. Hem dış çevrelerin, hem de masonik vesayetçi yapının da dayatmasıyla Amerika ve Avrupa'ya karşı tepkiler artmaya, Osmanlıya özlem çoğalmaya başlayınca hem milliliği hem dini kontrolde tutmak hem de Avrupalılaşma hedefini aksatmadan sürdürmek için şişeden Kemalizmin milliyetçi, muhafazakâr versiyonunu çıkarmak bir kere daha gerekli olmuştur.

Siyasi iktidar mecbur olduğu için yeni baştan Kemalizme tutunmuştur. Kalan dindar ve milliyetçi meddahlar ise üç beş kuruş ulufe kapmak için Kemalizm kültürünün yıldızını yeniden parlatmışlardır. Siyasette tesadüfe yer yoktur. Her yapılan şeyin mutlaka bildiğimiz veya bilmediğimiz zaruri sebepleri vardır.